TOUCHED

Glenn van Lierop
2026


TOUCHED

Auteur: Glenn van Lierop

Uitgever: Tzuron Publishing
The Dream Books Collection™
Productie/distributie: via Bookmundo

ISBN 9789403944814
First release 2026

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in an automated data file and/or made public in any form or by any means, whether electronic, mechanical or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Copyright Glenn van Lierop © 2026

Ze wilde alleen maar dat iemand haar hoorde.

Het huisje was blauw.

Niet het blauw van de lucht op een heldere zomerdag, maar een kleur die ooit vrolijk moest zijn geweest en door de jaren heen langzaam uit de houten planken was getrokken.

Op sommige plaatsen was de verf afgebladderd. Daaronder kwam het donkere hout tevoorschijn, vochtig van de regen die eerder die middag was gevallen.

Het stond alleen. Alsof iemand het jaren geleden tussen de bomen had neergezet en daarna was vergeten dat het bestond.

Rondom het huisje was het stil… Te stil misschien.

Er bewoog nauwelijks een tak, hoewel hoger in het bos de wind hoorbaar door de kruinen trok. De grond lag bezaaid met natte bladeren. Hier en daar staken wortels als kromme vingers uit de aarde. Een smal pad, nauwelijks meer dan twee stroken platgelopen gras, verdween tussen de bomen.

Aan de achterkant van het huisje hing een raam scheef in zijn kozijn. Een van de ruiten was gebarsten en binnen was het donker.

Er stond een tafel.

Een eenvoudige houten tafel, dicht tegen de muur geschoven. Twee stoelen stonden ernaast. Eén rechtop. De andere lag op zijn kant.

Op de vloer lag een rode bal…Klein en vuil. Aan één kant zat een donkere veeg alsof hij door modder was gerold.

Er klonk een tik.

De bal bewoog. Niet veel. Een paar centimeter misschien en daarna lag hij weer stil.

Buiten streek de wind door de bomen.

Een druppel gleed vanaf het dak naar beneden en viel op de stenen trede voor de deur.

Tik… En nog een… Tik.

Binnen gebeurde niets tot de bal opnieuw bewoog. Deze keer rolde hij langzaam over de houten vloer, passeerde de omgevallen stoel, veranderde een fractie van richting en kwam midden in de kamer tot stilstand.

Stilte.

Toen klonken voetstappen.

Niet in het huisje.

Buiten, ver weg nog.

Bladeren kraakten onder schoenen. Een tak brak. Daarna niets. Even later opnieuw.

Dichterbij.

De voetstappen volgden het smalle pad tussen de bomen.

Binnen bleef de rode bal roerloos liggen terwijl Een schaduw langs het raam gleed… Iemand liep voorbij.

De deurklink bewoog.

Eén keer… Nog een keer… De deur ging langzaam open.

Het laatste daglicht viel als een smalle strook over de vloer en bereikte bijna de bal.

Een hand verscheen rond de rand van de deur. Daarna een arm. Iemand stapte naar binnen en de vloer kraakte onder het gewicht.

De bezoeker bleef staan.

Misschien vanwege de kou.

Misschien vanwege de geur.

Het rook er naar vochtig hout, aarde en iets anders. Iets zoets dat nauwelijks nog aanwezig was.

De deur bleef openstaan.

Buiten werd het snel donker.

Een vogel schoot plotseling uit een van de bomen en verdween krijsend tussen de takken waarna de bezoeker zich angstig omdraaide en naar buiten keek.

Niets.

Toen weer naar binnen. Naar de tafel. De stoelen. De gebarsten ruit en uiteindelijk…

naar de rode bal.

Er verstreken enkele seconden.

De bezoeker zette één stap naar voren en de bal rolde weg… Niet hard… Niet snel… Gewoon alsof iemand hem met de vlakke hand een klein duwtje had gegeven.

De bezoeker verstijfde wanner de bal tot tegen de muur rolde... Tok.

Daar bleef hij liggen. Niets bewoog en zelfs de wind leek buiten te zijn gaan liggen.

De bezoeker deed een stap achteruit terwijl de oude houten vloer opnieuw kraakte.

Nog een stap, héél voorzichtig!

Toen klonk ergens achter in het huisje een zacht geluid. Het was zo zacht dat het ook een muis had kunnen zijn.

De bezoeker wachtte… Niets.

Een hand zocht achter zich naar de deur.

Vond het hout.

Toen kwam het opnieuw. Niet vanuit het bos… Niet van buiten… Vanuit het huisje…Heel dichtbij.

Een kinderstem… Nauwelijks meer dan adem…

“Pst…”

Een Nieuw Begin

De regen hield op ergens voorbij York.

Niet plotseling. Hij werd dunner, veranderde van een gestage stroom op de voorruit in losse druppels die nog een tijdje door de rijwind omhoog werden geduwd en uiteindelijk verdwenen.

David keek naar de grijze lucht boven de weg.

'Zie je wel,' zei hij. 'Ik zei toch dat het zou opklaren.'

Naast hem draaide Claire langzaam haar hoofd. 'Het regent al vier uur, maar nú gelukkig niet meer.'

'Papa?' klonk het plost met een diepe zucht op de achterbank…'Zijn we er bijna?'

David keek in de binnenspiegel.

'Nee.'

'Dat zei je een uur geleden ook.'

'Toen waren we er óók niet bijna Pap.' Zei Sophie terwijl ze een raar gezicht trok en zich weer tegen de rugleuning liet zakken.

Naast haar zat haar broer met zijn koptelefoon op en zijn ogen dicht. Hij had al bijna een uur niets gezegd. Sophie wist niet of hij sliep of gewoon deed alsof. Bij Thomas was dat moeilijk te zien.

Ze gaf hem een por… Geen reactie…Nog een, en nog een. Hij opende één oog.

'Wat?'

'Niets.'

'Doe dan ook niets.'

Hij sloot zijn oog weer.

Sophie keek naar buiten. Ze had genoeg van de auto. Genoeg van de snelweg, genoeg van tankstations, genoeg van de boterhammen die haar moeder die ochtend thuis had klaargemaakt en vooral genoeg van de tas die Thomas tussen hen in had gezet alsof hij bang was dat zij per ongeluk zijn helft van de achterbank zou aanraken.

Ze duwde de tas met haar knie een stukje zijn kant op.

Zonder zijn ogen te openen duwde hij hem terug.

Sophie duwde opnieuw.

De tas kwam terug.

Ze glimlachte.

'Kinderen.'

Hun moeder hoefde zich niet eens om te draaien.

Sophie keek onschuldig naar buiten.

Het landschap was veranderd. Dat was eigenlijk al een tijdje zo, maar nu viel het haar pas echt op. De brede wegen en velden hadden plaatsgemaakt voor heuvels. Stenen muurtjes liepen als grijze lijnen door het landschap. Hier en daar stond een huis, meestal ver van de weg, met rook uit een schoorsteen en schapen in een veld ernaast.

Hoe verder ze reden, hoe minder huizen en hoe meer bomen er kwamen.

Sophie veegde met haar mouw een stukje condens van het raam.

'Woont oom Arthur hier echt?' Vroeg Sophie… 'Nog een stuk verder,' zei haar vader.

'Hoeveel verder?'

'Een halfuur.'

'Dat zei je drie kwartier geleden ook.'

'Toen dacht ik dat het nog een halfuur was.'

'En nu?'

David keek naar het navigatiescherm en antwoorde licht geïrriteerd… 'Nu weet ik dat het nog een halfuur is.'

Thomas opende zijn ogen.

'We zijn verdwaald.'

'We zijn niet verdwaald.' Zuchtte David!

'Je hebt drie keer dezelfde rotonde genomen.'

'Dat was een andere rotonde.'

'Hij had dezelfde pub.'

'In Engeland hebben wel meer pubs dezelfde naam.'

'En dezelfde rode auto ervoor?'

David keek even in de spiegel.

‘Wil jij rijden?’

‘Ik ben vijftien.’

‘Dan zou ik nog drie jaar wachten met commentaar.’

Sophie grinnikte en zelfs Claire moest lachen.

Het was een klein moment, nauwelijks iets bijzonders, maar David keek even naar zijn vrouw en glimlachte. Sophie zag het, maar zei niets.

De laatste tijd zag ze dat soort dingen vaker. Haar ouders die naar elkaar keken wanneer ze dachten dat zij en Thomas het niet merkten. Soms glimlachten ze. Soms juist niet.

Er waren maanden geweest waarin thuis bijna niemand meer lachte, maar daar werd niet veel over gesproken… Niet meer.

Haar vader noemde deze reis *een nieuw begin*, terwijl haar moeder het *tijd voor onszelf* noemde, maar Thomas … hij noemde het *maandenlang opgesloten zitten in een kasteel met nul vrienden en waarschijnlijk nul internet*. En Sophie… die wist nog niet hoe zij het noemde.

Vakantie, misschien. Al voelde het niet helemaal als vakantie. Voor een vakantie nam je geen dozen mee, en zeker niet zoveel.

De achterbak zat er vol mee. Kleren, boeken, spullen van haar vader, spullen van haar moeder en twee dozen waarvan Sophie niet wist wat erin zat maar waarop haar moeder met een zwarte stift **NIET ONDEROP** had geschreven.

Ze zouden niet twee weken blijven, en ook niet drie.

Misschien wel maanden, maar dat vond Sophie prima. Ze had weinig achtergelaten dat niet kon wachten.

De weg werd smaller.

Na nog een dorpje — niet veel meer dan een kerk, een pub en een rij stenen huizen — stuurde David de auto een weg op waar volgens Sophie onmogelijk twee auto's naast elkaar konden rijden.

Hagen stonden hoog aan weerszijden. Takken hingen over de weg.

'Dit kan nooit goed zijn,' zei Claire bezorgd.

'Navigatie zegt rechtdoor.'

'Navigatie weet niet dat we geen tractor zijn.'

'Vertrouw me.'

Claire keek hem aan.

'Dat heb ik gedaan. Daarom zitten we hier.'

David lachte. Sophie glimlachte weer. Thomas niet. Hij keek naar zijn telefoon.

'Geen bereik.'

'Wat?'

Hij hield het scherm omhoog alsof iemand hem persoonlijk had beledigd.

'Niks. Geen 5G. Geen 4G. Zelfs geen E.'

'Wat is E?' vroeg Sophie. 'Is dat uit de Prehistorie?'

David wees naar voren… 'Oom Arthur heeft wifi.'

Thomas keek op… 'wifi?', vroeg hij wat bezorgd… 'heeft hij wifi?'

Thomas liet zijn hoofd tegen de stoel vallen toe David nors bevestigde dat hij ook niet meer informatie had.

Sophie keek weer naar buiten. De hoge hagen waren verdwenen en het bos begon.

Eerst stonden de bomen nog verspreid, met varens en lage struiken ertussen. Daarna kwamen ze dichter bij elkaar. Oude bomen, veel ouder dan die bij hen thuis. Hun stammen waren dik en donker van de regen. Mos groeide langs de wortels en stenen.

Het laatste beetje middaglicht drong nauwelijks door het bladerdak.

Sophie ging rechter zitten.

'Wow.'

Thomas keek niet op.

'Wat?'

'Kijk dan.'

'Bomen.'

'Heel veel bomen.'

'Dat heet een bos.'

'Dank je, professor.'

Ze stak haar tong naar hem uit, maar hij zag het niet.

De weg boog naar links.

Nog een bocht, en nog een, en nog een…Toen verscheen een muur.

Hij was hoog en van donkergrijze steen, grotendeels begroeid met klimop. Sophie moest haar hoofd draaien om de bovenkant te kunnen zien.

De muur liep met hen mee. Tien meter… Twintig… Vijftig.

‘Is dit van hem?’

David knikte terwijl Sophie naar haar vader keek… ‘Allemaal?’

‘Voor zover ik weet.’

Thomas had inmiddels zijn koptelefoon afgedaan.

‘Hoe rijk is die oom eigenlijk?’

‘Thomas.’

‘Wat? Normale vraag.’

‘Een vraag die je hem zelf niet gaat stellen.’

‘Dus heel rijk.’

David antwoordde niet.

De stenen muur verdween achter bomen en verscheen even later opnieuw. Daarna kwam er een hek.

Niet zomaar een hek.

Twee enorme stenen pilaren stonden aan weerszijden van de weg. Boven op iedere pilaar zat een verweerd stenen dier. Sophie dacht eerst dat het leeuwen waren, maar toen ze dichterbij kwamen wist ze het niet meer zeker.

Het ijzeren hek ertussen was dicht.

David stopte.

Vier paar ogen keken naar voren.

‘En nu?’ vroeg Sophie.

‘Nu wachten we.’

‘Waarop?’

Het hek begon te bewegen.

Langzaam.

Met een diep metalen gekreun gingen de twee helften uit elkaar.

Thomas boog naar voren.

‘Oké. Dat is wel cool.’

‘Ha!’ zei Sophie. ‘Je vindt het leuk.’

‘Ik zei dat het hek cool was.’

‘Je vindt het leuk.’

‘Hou je mond.’

David reed door. Achter hen sloot het hek weer. Sophie draaide zich om, om ernaar te kijken.

Heel even kreeg ze een vreemd gevoel… Niet eng… Meer alsof ze ergens overheen waren gereden wat er niet echt was. Een grens die je niet kon zien, maar de andere kant van het hek was de wereld hetzelfde.

En toch ook niet.

De oprijlaan slingerde tussen de bomen door. Geen asfalt meer, maar grind en aarde. Plassen lagen in diepe kuilen en de banden kraakten over losse steentjes.

‘Hoe ver is het vanaf het hek?’ vroeg Claire.

‘Geen idee.’

‘Natuurlijk niet.’

Ze reden verder.

Na enkele minuten zag Sophie links tussen de bomen iets bewegen. Ze drukte haar gezicht bijna tegen het raam.

‘Daar!’

David remde iets af.

Een hert stond tussen de bomen en keek recht naar de auto.

Geen tien meter van de weg.

Sophie draaide haar raampje naar beneden.

Koude, vochtige lucht stroomde naar binnen.

‘Sophie,’ zei haar moeder.

‘Heel even.’

Het bos rook naar regen en bladeren.

Het hert bewoog zijn oren.

Sophie hield haar adem in.

Toen sprong het weg en verdween tussen de bomen.

‘Zag je dat?’

‘Een hert,’ zei Thomas.

‘Jij vindt echt niets mooi, hè?’

‘Jawel.’

‘Wat dan?’

‘Wifi.’

Ze draaide haar raam weer dicht.

De oprijlaan liep omhoog.

Boven hen brak de bewolking een beetje open en voor het eerst die dag viel er iets wat op zonlicht leek tussen de bomen.

Toen reden ze de laatste bocht om.

David remde.

Niemand zei iets.

Zelfs Thomas niet.

Het kasteel lag voor hen.

Sophie had foto’s gezien die haar vader had ze laten zien van toen hij voor het eerst vertelde dat ze naar oom Arthur zouden gaan. Op de foto's had het groot geleken. De foto's hadden gelogen… Het was niet groot…

Het was enorm!

Het hoofdgebouw was opgetrokken uit grijze steen en bestond uit verschillende delen die onmogelijk allemaal tegelijk gebouwd konden zijn. Aan weerszijden stonden torens. Hoge ramen weerspiegelden de bleke lucht. Klimop bedekte een deel van de gevel en boven de zware houten voordeur hing een stenen wapenschild waarvan Sophie vanaf hier niet kon zien wat erop stond.

Aan de rechterkant liep het gebouw verder achter de bomen.

Links zag ze iets wat op een kleine binnenplaats leek.

Een paar schoorstenen staken boven de daken uit.

Uit één ervan kwam rook.

'Holy—'

'Thomas!'

'Ik wilde "holy moly" zeggen.'

'Natuurlijk.'

Sophie hoorde hen nauwelijks. Ze zat met haar handen tegen het raam. 'Daar gaan wij wonen?' vroeg ze verbaasd.

David keek haar via de spiegel aan.

'Een tijdje.'

'Hier? In een écht kasteel?'

'Het is technisch gezien een landhuis dat in de negentiende—'

'Pap.'

Hij glimlachte.

'Ja. In een echt kasteel.'

Sophie maakte haar gordel los.

'Nog niet,' zei Claire.

De auto reed de laatste meters naar het huis.

'Mam.'

‘Wachten tot we stilstaan.’

‘Maar—’

‘Sophie.’

David stopte voor de brede stenen trap.

Sophie had de deur al open voordat hij de motor uitzette. Ze sprong uit de auto. Haar schoenen landden in het grind. De lucht was kouder dan ze had verwacht.

Ze keek omhoog.

Vanaf hier leek het kasteel nog groter. De muren rezen boven haar uit en de ramen op de bovenste verdieping waren zo hoog dat ze haar hoofd achterover moest leggen.

‘Niet naar binnen rennen!’ riep haar moeder, maar Sophie had er geen oren naar en rende naar binnen.

‘Ze luistert goed,’ zei Thomas achter haar.

De voordeur stond op een kier. Ze duwde hem open. ‘Hallo?’ Haar stem verdween in een enorme hal.

Sophie bleef staan.

De vloer bestond uit zwarte en witte stenen. Tegen de muren hingen schilderijen van mensen die allemaal keken alsof ze het vervelend vonden dat ze geschilderd moesten worden. Een brede trap splitste zich halverwege in tweeën en liep naar een galerij op de verdieping erboven.

Er brandde een vuur in een open haard die bijna groot genoeg was om in te staan.

‘Wauw.’ Haar stem galmde…Wauw…Wauw.

Ze grijnsde.

‘WAAAAUW!’

‘Als je daarmee klaar bent.’

Sophie draaide zich om.

Boven aan de trap stond een man. Hij was lang en dun en droeg een donkerbruine broek met een licht overhemd waarvan de mouwen waren opgerold. Zijn haar was bijna helemaal wit. In één hand hield hij een boek.

Hij keek streng naar haar. Sophie verstijfde, maar al snel verscheen er een glimlach.

‘Jij moet Sophie zijn.’

‘En u bent oom Arthur.’

‘Dat hoop ik. Anders hebben jullie een behoorlijk verkeerde afslag genomen.’

Sophie lachte.

Arthur kwam de trap af.

‘Waar is de rest?’

Ze wees naar buiten.

‘Tassen.’

‘Natuurlijk. De jeugd van tegenwoordig laat het zware werk aan haar ouders over.’

‘Ik moest kijken.’

‘Dat begrijp ik.’

Hij kwam voor haar staan en bekeek haar even.

Niet op een vervelende manier.

Meer alsof hij probeerde te ontdekken hoeveel van haar vader hij in haar kon herkennen.

'De laatste keer dat ik jou zag,' zei hij, 'kon je nauwelijks lopen.'

'Ik kan het nu.' Lachte Sophie, 'en ook rennen!'

'Dat zie ik.' grinnikte Oom Arthur

Achter haar ging de deur open.

'Arthur.'

David liet een tas vallen en de twee mannen omhelsden elkaar. Niet zo'n beleefde omhelzing waarbij mensen elkaar twee keer op de rug tikken… Een echte.

Arthur hield hem een seconde langer vast dan Sophie verwachtte.

'Je bent er,' zei hij zacht.

'We zijn er.' Zuchtte David uitgeput van de lange reis.

Arthur keek over zijn schouder naar Claire. Zijn gezicht veranderde Warmer. 'Claire!'

'Hallo, Arthur.'

Hij omhelsde ook haar.

Thomas kwam als laatste binnen met precies één rugzak. Arthur keek ernaar, en toen fronsend naar de stapel bagage buiten, en weer terug naar Thomas.

'Ik zie dat jij de zware taak op je hebt genomen.'

Sophie schoot in de lach. Thomas keek hem verbaasd aan. Heel even wist Sophie niet hoe haar broer zou reageren.

Toen grijnsde hij.

'Ik heb een zwakke rug.'

'Vijftien?'

'Ja.'
'

Tragisch.'

Arthur knikte langzaam. 'We zullen je sparen', lachte hij terwijl Sophie onmiddellijk besloten had dat ze oom Arthur leuk vond.

'Waar slapen we?'

Claire zuchtte.

'We zijn dertig seconden binnen.'

'Ik wil mijn kamer kiezen.'

Arthur trok één wenkbrauw op.

'Wie heeft gezegd dat je mag kiezen?'

Sophie keek naar haar vader. David keek naar Arthur. Arthur hield zijn gezicht strak. Drie seconden. Toen wees hij naar boven.
'Eerste verdieping. Rechtervleugel. De kamers waarvan de deuren openstaan zijn vrij.'

Sophie was al onderweg.

'Niet rennen op de—'

Te laat… Ze nam de trap met twee treden tegelijk.

‘—trap,’ maakte Claire haar zin af.

Arthur keek David aan.

‘Ze lijkt op jou.’

‘Dat zegt Claire ook.’

‘Niet als compliment,’ zei Claire.

Boven liep Sophie langs de galerij vol met deuren… Heel veel deuren. Sommige dicht, andere open.

Ze keek in de eerste kamer en ze zag een groot bed en donkere meubels.

Saai.

De tweede had twee kleine ramen.

Nee.

De derde was groter, maar rook vreemd.

Verder.

Aan het einde van de gang vond ze een deur die halfopen stond. Ze duwde hem verder open en wist het meteen.

‘Deze!’

Niemand hoorde haar.

De kamer was niet de grootste maar dat maakte niet uit.

Er stond een breed houten bed tegen de muur, een kast, een bureau en een oude stoel bij het raam. Op de vloer lag een versleten kleed met rode en blauwe patronen.

Maar het raam besliste alles. Het was enorm. Bijna van de vloer tot het plafond.

Sophie liep ernaartoe.

Vanaf hier keek ze over een deel van de tuin en ver daarachter over het bos. Het leek eindeloos. Bomen achter bomen achter bomen. Donkergroen, bruin en grijs onder de bewolkte hemel en hier en daar hing nog mist tussen de stammen.

Sophie legde haar handen tegen het koude glas.

Beneden hoorde ze stemmen.

Een autodeur sloeg.

Iemand — waarschijnlijk Thomas — riep dat een doos te zwaar was.

Sophie glimlachte.

Ze keek opnieuw naar het bos… Ergens tussen de bomen bewoog iets. Haar ogen schoten naar de plek… Niets… Ze wachtte. Waarschijnlijk het hert… Of een tak. Ze draaide zich om.

'Deze is van mij.'

Ze liep naar de deur.

Achter haar lag het bos stil onder het laatste licht van de middag. En diep tussen de bomen, veel te ver weg om vanuit het raam te kunnen zien, liep een smal pad verder waar de oprijlaan ophield.

Twee stroken platgelopen gras. Nat van de regen. Leeg.

Voorlopig.

HET BOS

Sophie werd wakker omdat iemand op haar deur klopte. Drie keer. Niet hard.

Tok. Tok. Tok.

Ze opende haar ogen en keek naar het plafond. Een paar seconden wist ze niet waar ze was. Het plafond was veel te hoog. De gordijnen waren vreemd. Het ochtendlicht dat langs de randen naar binnen viel, was bleek en grijs.

Toen herinnerde ze het zich - Het kasteel - Ze schoot overeind.

'Ja?'

Geen antwoord.

'Mam?'

Stilte.

Sophie sloeg het dekbed van zich af en stapte uit bed. De houten vloer voelde koud onder haar voeten.

'Thomas, als jij het bent—'

Ze trok de deur open.

Niemand… De gang was leeg. Sophie keek naar links en daarna gespannen naar rechts. Alle deuren waren dicht.

'Heel grappig.'

Niets.

Ze stak haar hoofd verder de gang in.

'Thomas?'

Van beneden klonk vaag het gerinkel van servies. Sophie trok de deur weer dicht want dat was waarschijnlijk haar moeder, of Thomas, die alweer dacht dat hij grappig was.

Ze liep naar het raam en trok de gordijnen open.

Het bos lag er nog.

Gisteren had het donker en bijna dreigend geleken. Nu zag het er anders uit. Het ochtendlicht hing als een dunne waas tussen de bomen en boven de lagere delen van het terrein zweefden slierten mist.

Sophie drukte haar hand tegen het glas. Ergens daar beneden liep dat hert rond. Misschien waren er wel meer. Ze kleedde zich dan ook sneller aan dan normaal.

'Goedemorgen.' Oom Arthur zat aan het hoofd van een tafel die volgens Sophie groot genoeg was voor twintig mensen. Er zaten er vijf, wat er eigenlijk wel een beetje belachelijk uit zag.

David zat aan één kant met koffie en een krant. Claire smeerde iets op een stuk toast. Thomas staarde naar zijn telefoon alsof er gedurende de nacht een wonder was gebeurd en aan zijn gezicht te zien was dat niet zo.

'Er is wifi,' zei Sophie terwijl ze ging zitten.

Thomas keek op.

‘Er is iets wat zichzelf wifi noemt.’

‘Je overleeft het wel,’ zei Claire.

‘Mijn kamer heeft één streepje.’

Arthur nam een slok thee. Lachend zei hij: ‘Dat is er één meer dan honderd jaar geleden.’

Sophie grijnsde.

‘Waar is iedereen?’

Arthur keek om zich heen.

‘Wie?’

‘De mensen.’

‘Wij zijn de mensen.’

‘Nee, ik bedoel...’ Ze maakte een gebaar naar de kamer. ‘Hier. In het kasteel.’

‘Sophie,’ zei haar moeder.

‘Wat? Het is enorm.’

‘Ze heeft een punt,’ zei Thomas. ‘Ik verwachtte minstens een butler.’

Arthur legde zijn kopje neer. ‘Mijn excuses dat ik jullie teleurstel. Zal ik vanavond een zwart pak aantrekken en jullie drankjes brengen?’

‘Graag,’ zei Thomas.

‘Dan trek jij mijn schoenen uit.’

Thomas keek hem aan.

‘Laat maar.’

Arthur glimlachte. ‘Er komt drie keer per week iemand helpen. Voor de tuin komt iemand anders. De rest doe ik zelf.’

Sophie keek om zich heen. ‘Helemaal alleen?’

‘Meestal.’

‘Bent u nooit bang?’

Claire stopte met smeren. Thomas keek op van zijn telefoon.

‘Waarvoor?’

Sophie haalde haar schouders op. ‘Weet ik niet. Het is een kasteel.’

‘Een huis.’

‘Een enorm huis.’

‘Nog steeds een huis.’

‘Met een bos.’

‘Dat hebben meer huizen.’

‘En 's nachts?’

Arthur keek haar nu wel aan. ‘Wat is er 's nachts?’

‘Donker.’

David lachte achter zijn krant.

Arthur knikte ernstig. ‘Dat is inderdaad een ernstig probleem. We hebben lampen laten installeren.’

Sophie rolde met haar ogen. ‘Ik bedoel of u nooit rare geluiden hoort?’

‘Voortdurend.’

Ze stopte.

‘Echt?’

‘Leidingen. Hout. Wind. Vogels. Soms een vos. Een oud huis maakt geluid.’

‘En geesten?’ vroeg Thomas. Claire keek vragend hem aan terwijl Arthur rustig zijn toast pakte. ‘Nog geen die bereid was huur te betalen.’ Zei hij lachend. Thomas grinnikte. Sophie niet.

‘Er klopte vanochtend iemand op mijn deur.’

‘Dat was ik niet,’ zei Claire. Sophie keek naar Thomas. ‘Ik ook niet.’

‘Leugenaar.’

‘Ik was hier.’

‘Sinds hoe laat?’

‘Te vroeg.’

David liet de krant zakken. ‘Misschien Arthur.’ Arthur schudde zijn hoofd. ‘Ik ben sinds zeven uur beneden.’

Sophie keek de tafel rond.

‘Maar ik hoorde het.’

‘Waarschijnlijk het hout,’ zei haar vader.
‘Hout klopt niet drie keer.’

‘Dit huis misschien wel.’

Sophie wilde iets terugzeggen maar toen zag ze de blik van haar moeder… Niet bezorgd…Nog niet. Meer die blik die zei: *maak er nou niet meteen iets van*.

Sophie pakte een stuk toast. ‘Het zal wel.’

Arthur schoof de jam naar haar toe. ‘Als er toch een geest blijkt te wonen, vraag dan of hij de westelijke gang wil stofzuigen.’

‘Arthur,’ zei Claire.

‘Wat?’

Sophie begon te lachen. Het onderwerp was voorbij en na het ontbijt kregen ze een rondleiding. Die duurde zo lang dat Sophie halverwege niet meer wist waar ze was. Er waren kamers die nergens voor leken te dienen. Een bibliotheek met boeken tot aan het plafond. Een eetkamer die nog groter was dan de kamer waarin ze hadden ontbeten. Een kamer met een piano. Een kleine kapel die al jaren niet meer gebruikt werd. Een biljartkamer. Twee trappen waarvan Sophie zeker wist dat ze niet naar dezelfde verdieping konden leiden en dat toch deden.

‘Hoeveel kamers zijn er?’ vroeg ze.

Arthur liep door.

‘Hangt ervan af wat je een kamer noemt.’

‘Een kamer.’

‘Dan veel.’

‘Hoeveel?’

‘Drieënveertig.’

Sophie bleef staan.

‘Drieënveertig?’

Thomas botste bijna tegen haar aan.

‘Loop door.’

‘Wie heeft drieënveertig kamers nodig?’Arthur keek over zijn schouder en lachte: ‘Niemand. Daarom staan de meeste leeg.’

Ze kwamen uiteindelijk bij een lange gang aan de achterkant van het huis. Hier waren de ramen kleiner.

Arthur opende een deur. Koude lucht stroomde naar binnen.

‘En dit,’ zei hij, ‘is belangrijker dan alle drieënveertig kamers.’

Buiten lag een stenen terras. Daarachter begon de tuin. Niet zo'n tuin met rechte bloemperken en perfect gemaaid gras. Het gazon liep langzaam af en ging over in struiken, varens en uiteindelijk bomen.

Het bos.

Sophie stapte naar buiten. De lucht rook anders dan gisteren… Fris… Nat.

Arthur wees naar links. ‘Als je dat pad volgt, kom je bij de oude stallen. Rechts loopt een pad naar de vijver.’

Sophie keek recht vooruit.

‘En daar?’

Arthur liet zijn hand zakken.

‘Bos.’

‘Ja, dat zie ik.’

‘Dan heb je goede ogen.’

‘Wat is daar?’

‘Nog meer bos.’

Sophie keek hem aan. ‘Mag ik erin?’ Claire antwoordde voordat Arthur dat kon. ‘Niet alleen.’

‘Mam.’

‘Je kent het hier niet.’

‘Ik ben twaalf.’

‘Dat weet ik. Ik was erbij.’

Thomas lachte.

‘Ik verdwaal echt niet.’

Arthur stapte naast haar. ‘Dat bos is groter dan het lijkt.’

Sophie keek naar de bomen. ‘Hoe groot?’

‘Groot genoeg om te verdwalen.’

‘Maar er zijn paden.’

‘Sommige.’

‘Dus?’

Arthur keek haar even aan. Zijn toon veranderde niet, maar iets in zijn gezicht wel. ‘Blijf voorlopig op de paden die je kent.’

Sophie trok haar wenkbrauwen op. ‘Waarom?’

‘Omdat je ze kent.’

‘En de andere niet.’

‘Precies.’

‘Dat is geen echte reden.’

‘Dat is meestal de beste reden.’

Sophie keek naar haar vader. ‘Pap?’

David stopte zijn handen in zijn jaszakken. ‘Arthur heeft gelijk. Eerst een beetje de omgeving leren kennen… Samen met Thomas?’

‘Waarom word ik hierin betrokken?’ vroeg Thomas.

‘Omdat jij vijftien bent,’ zei Claire.

‘Dat maakt me geen boswachter.’

‘Het maakt je wel oud genoeg om je zus terug te brengen als ze besluit Schotland in te lopen.’

‘We zitten in Engeland.’

‘Zie je? Nu al nuttig.’

Sophie zuchtte. ‘Prima.’ Ze keek opnieuw naar het bos. Het leek helemaal niet zo bijzonder. Gewoon bomen.

Tegen de middag waren de meeste dozen uit de auto en tegen twee uur had Sophie haar kleren in de kast gegooid. Tegen kwart over twee had Claire ze eruit gehaald en opnieuw opgevouwen.

Rond halfdrie verveelde Sophie zich.

Thomas had ontdekt dat de wifi beneden beter was en had zich met zijn laptop in de bibliotheek geïnstalleerd. Haar vader en Arthur

waren ergens verdwenen om ‘wat zaken te bespreken’ en haar moeder… die was bezig met de laatste dozen.

Sophie stond voor het raam. Het bos was er nog steeds. Ze keek naar de deur. Toen weer naar buiten.

‘Mam?’

‘Ja?’ Claire zat op haar knieën voor een open doos.

‘Mag ik naar buiten?’

‘Waarheen?’

‘Gewoon. Tuin.’

‘Niet het bos in.’

‘Dat weet ik.’

Claire keek op. Sophie zette haar meest betrouwbare gezicht op. Het werkte bijna nooit.

‘Jas.’

‘Ja.’

‘Telefoon mee.’

‘Ja.’

‘En over een uur terug.’

‘Ja.’

‘Sophie.’

‘Wat?’

‘Een uur.’

‘Ik heb het gehoord.’

‘En?’

‘Niet het bos in.’

Claire knikte. ‘Veel plezier’, maar Sophie was al weg. Ze ging het bos in Niet expres… Dat vertelde ze zichzelf tenminste. Eerst liep ze naar de oude stallen… Die waren saai… Daarna naar de vijver.
Die was mooi, maar na tien minuten nog steeds dezelfde vijver.

Toen zag ze een pad. Het begon aan de rand van het gazon en liep tussen twee enorme beuken door. Dat telde niet als bos.

Nog niet.

Ze bleef staan. Achter haar kon ze het kasteel zien. Voor haar het pad. Ze zette één voet tussen de bomen. Nog steeds zag ze het kasteel.

Dus technisch gezien was ze niet echt het bos in.

Ze liep verder.

De grond was zacht onder haar schoenen. Overal lagen bladeren, sommige bruin en droog, andere donker en glanzend van het vocht.

Na een paar minuten keek ze achterom. Het kasteel was gedeeltelijk verdwenen achter de bomen. Ze liep verder. Ze vond een omgevallen boomstam en balanceerde eroverheen. Daarna een beekje dat nauwelijks diep genoeg was om haar schoenen nat te maken.

Ze sprong er toch over.

Aan de andere kant stond een boom met een holte in de stam. Sophie keek erin. Niets. ‘Heel spannend hoor’, zuchtte ze teleurgesteld.

Ze liep verder. Het pad boog naar rechts. Daarna naar links. Ze keek op haar telefoon… Geen bereik. 'Thomas zou sterven,' zei ze zachtjes lachten terwijl haar telefoon terug in haar jas stopte.

Een vogel tikte ergens tegen een boom. Verderop ritselde iets tussen de bladeren. Sophie bleef staan.

'Hallo?'

Het ritselen stopte. Ze wachtte. Misschien het hert. Ze liep voorzichtig verder. 'Hertje?' Niets.

'Ik heb geen eten.'

Dat leek haar ineens een slechte manier om een hert te lokken. Ze glimlachte om zichzelf. Het pad werd smaller. De bomen stonden hier dichter bij elkaar. Sophie keek achterom. Ze kon het kasteel niet meer zien. Dat was het moment waarop ze eigenlijk had moeten omkeren. Dat wist ze.

Ze keek op haar telefoon - 14:47 - Ze was nog geen kwartier weg… Nou ja… Ongeveer.

Ze liep verder.

Na een tijdje veranderde het bos… Niet ineens… Er kwamen minder varens. De bomen waren kaler. De grond werd donkerder en op sommige plaatsen lag een dunne mist tussen de wortels.

Sophie vertraagde.

Het was kouder hier.

Ze stopte.

Voor het eerst hoorde ze hoe stil het was. Geen vogels. Geen wind. Zelfs het geritsel van bladeren was verdwenen.

'Oké.'

Haar eigen stem klonk vreemd tussen de bomen.

Ze draaide zich om.

Het pad achter haar zag er anders uit. Niet weg. Gewoon... minder duidelijk.

'Terug.'

Ze zette drie stappen. Toen hoorde ze het. Sophie stopte en keek over haar schouder… Niets. Ze wachtte. Waarschijnlijk een vogel. Of een tak.

Ze zette opnieuw een stap. Daar was het weer. Heel zacht.

'*Hallo*?'

Geen antwoord. Sophie draaide langzaam een rondje… Bomen… Mist… Een paar struiken.

'*Thomas*?'

Het zou precies iets voor hem zijn. Haar volgen. Zich verstoppen. Haar bang maken.

'Ik weet dat jij het bent.'

Stilte.

'Niet grappig.'

Ze luisterde.

Niets.

Toen, ergens rechts van haar:

Pst…

Sophie draaide zich om. 'Wie is daar?'

Geen antwoord. Ze zette één voorzichtige stap in de richting van het geluid. Daar liep geen echt pad. Alleen een opening tussen twee bomen.

'*Hallo*?'

Ze wachtte.

Pst…

Sophie voelde haar hart iets sneller slaan… Niet van angst…Nog niet… uit Nieuwsgierigheid.

'*Thomas*?'

Ze liep tussen de bomen door. Een tak bleef aan haar jas hangen. Ze trok hem los.

'Als jij dit bent, vermoord ik je.'

Niets.

Ze liep verder.

'Hallo?'

Pst…

Links nu. Ze veranderde van richting. De mist kwam tot net boven haar enkels. Ze keek achterom. Het pad was weg. Verstijfd bleef ze staan.

'Shit.'

Haar moeder zou haar vermoorden. Ze pakte haar telefoon - 14:56 - Geen bereik. Ze draaide zich om.

'Oké. Heel grappig. Ik ga terug.'

Ze wist alleen niet meer welke kant terug was. Voor haar stonden drie bijna identieke bomen. Links struiken. Rechts een kleine helling. Achter haar...

Ze fronste.

Was ze daarvandaan gekomen? Toen hoorde ze het opnieuw. Niet ver.

Pst...

Sophie keek naar rechts.

'Wie ben jij?'

Voor het eerst kwam er iets wat op een antwoord leek. Een zacht geluid. Bijna een lach. Een kind. Sophie voelde een rilling over haar armen lopen.

'Hallo?'

Ze liep de helling af. De mist werd dichter. Beneden lag iets wat ooit een pad moest zijn geweest. Twee smalle stroken platgelopen gras.

Sophie stopte. Ze keek ernaar. Het liep tussen de bomen door en verdween in de mist. Precies zoals het pad uit de openingsscène.
Maar dat wist Sophie niet. Ze zette een stap. Toen nog één.

'Hallo?'

Geen antwoord.

Ze volgde het pad. Tien meter… Twintig. De bomen weken langzaam uiteen. En daarachter verscheen iets blauws.

Sophie bleef staan.
Eerst dacht ze dat het een stuk zeil was. Toen zag ze het dak. Een raam. Een deur.

Het huisje stond alleen tussen de bomen. Klein. Scheef. Verweerd… De blauwe verf bladderde van de muren.

Sophie bewoog niet.

Ze kende dit huisje niet. Ze had het nog nooit gezien. En toch kreeg ze heel even het vreemde gevoel dat ze precies wist wat er achter die deur lag.

De wind streek door de bomen. Voor het eerst sinds minuten hoorde ze weer bladeren bewegen.

Sophie zette één stap naar voren… Toen nog één… Er zat een barst in het raam. Binnen was het donker. Ze liep tot vlak voor de deur. Haar hand ging naar de klink.

Ze raakte hem bijna aan.

Toen hoorde ze achter zich iets bewegen.

Sophie draaide zich om.

Niets… Alleen bomen… Mist… Het pad waarlangs ze gekomen was.

'Hallo?'

Geen antwoord.

Ze keek weer naar de deur.

Haar vingers sloten zich om de koude metalen klink.

Van binnen klonk iets. Heel zacht… Tok.

Sophie trok haar hand terug. Ze wachtte. Nog een geluid. Alsof iets kleins over een houten vloer rolde. Ze boog langzaam naar het raam en probeerde door het vuile glas naar binnen te kijken.

Eerst zag ze alleen haar eigen spiegelbeeld.

Toen haar ogen aan het donker gewend raakten, zag ze de tafel… Een stoel… Nog een stoel… En midden op de vloer—

Sophie hield haar adem in.

Een rode bal.

Ze staarde ernaar. De bal lag stil. Eén seconde… Twee… Drie… Toen rolde hij langzaam uit haar zicht.